

V otázkách hledáš pravdu, kterou znám,
už naše láska není pozemská.
Kolikrát spolu, a pak každý sám.
Jsme jako zrnko písku v hodinách.

Když mráz po zádech vůbec nemrazí,
a z nás zůstalo jenom já a ty.
Jsme jak popsaný kousek papíru,
Náš úvěr na míru, se nevýhodným stal.

Nic víc, než prázdný rám,
do nového rána nepospíchám,
slova zůstanou, my půjdem dál.
Nic víc nečekej, hra je bezejmená.

Nic víc než prázdný rám,
do nového rána nepospíchám.
Slova zůstanou, my půjdem dál.
Nic víc nečekej, hra je bezejmená.

Do mého románu jsi vstoupil rád
a s tebou věčných slibů vodopád.
Ve vzduchu visí jenom možná,
snad jsi jako chladný vítr tolikrát.

Prý měsíc hvězdy nikdy nezradí
a z nás zůstalo jenom já a ty.
Už padaj z nebe mokré provázky,
prší nám do lásky, je konec jak se zdá.

Praždný rám, slova zůstanou, my půjdem dál.
Nic víc nečekej, hra je bezejmená.

Jsou ulice bez jména v nichž se ztrácím,
najednou najednou se mi den dlouhý zdá.
A místa tak vzdálená kam se vracím.
Nečekej nečekej to už nejsem já.

Nic víc, než prázdný rám,
do nového rána nepospíchám,
slova zůstanou, my půjdem dál.
Nic víc nečekej, hra je bezejmená.

Nic víc, než prázdný rám,
do nového rána nepospíchám,
slova zůstanou, my půjdem dál.
Nic víc nečekej, hra je bezejmená.